పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టె

గల్ఫ్ యుద్ధంలో కువైటు స్త్రీల కన్నీటి కథలు

అది 1990 వ సంవత్సరం. ఆగష్టు మాసం.

ఇరాక్ సైన్యాధ్యక్షుడు, ఆ దేశ ప్రెసిడెంటు అయిన 'సద్దాం హుస్సేన్' దురాక్రమణతో దిక్కుతోచని కువైటు పట్టణం విలపిస్తోంది. ఇరాక్ సైనికుల ఆగడాలతో, అకృత్యాలతో కువైటు ప్రజలు ఆర్తనాదాలు చేస్తున్నారు. ఇరాక్ సైనికులు కువైటు దేశంలోని సంపదనంతా దోచుకుని, లారీలలో నింపి తమ దేశానికి తరలిస్తున్నారు. ఒక్క సంపదనేకాదు, కువైటు స్త్రీల మానప్రాణాల్నికూడా వారు దోపిడీ చేసి తమ శరీర వాంఛల్ని తీర్చుకుంటున్నారు. దయ, జాలి, కరుణ అనేవి మరిచిన మృగాల్లా వారు ప్రవర్తించి కువైటు స్త్రీల శరీరాలతో ఇష్టమొచ్చినట్లు ఆటలాడుకుని వినోదిస్తున్నారు. ఆ యుద్ధసమయంలో శారీరకంగానూ మానసికంగాను చిత్రహింసలకు లోనయిన ఆ కువైటు స్త్రీల కన్నీరు చెప్పిన వ్యధాభరితమైన కథలు ఎన్నో. "యుద్ధం ఒక మారణహోమం. అది చరిత్ర పుటల్లో చెరగని రక్తాక్షరం."

"తబిమాయ్.. అల్లా కల్లి.. అతిని సోయ మాయ్"

(దాహం - అల్లా మిమ్మల్ని దయచూస్తాడు. దయచేసి కొన్ని నీళ్ళు ఇవ్వండి). ఒక పెద్ద విల్లాలోని ఆ గదిలో నగ్నంగా శరీరాన్ని ముడుచుకుని పడుకుని వున్న ఒక కువైటు అమ్మాయి హృదయవిదారకంగా మూలుగుతూ దాహం తీర్చుకోడానికి నీళ్ళిమ్మని అర్థిస్తోంది.

అందమైన ఆ అమ్మాయి దేహమంతా పంటిగాట్లతోనూ సిగరెట్ పీకల వాతలతోనూ నిండి కమిలిపోయి వుంది. కడుపుకి తిండి తిని ఎన్నిరోజులయిందో? నీళ్ళు తాగి ఎన్ని గంటలయిందో? పెదాలు ఎండిపోయి, ప్రాణం కళ్ళలో నిలిచి వున్నట్లుగా వుంది ఆ అమ్మాయి.

ఆ అమ్మాయేకాదు. అక్కడ ఆ విల్లాలో బంధింపబడి వున్న స్త్రీలందరి పరిస్థితి అంతకంటే తక్కువగా ఏమీలేదు. వారి వంటి పైన బట్టలు కూడా సరిగ్గా లేవు. వున్నా కూడా అవి చిరిగి పీలికలై వేలాడుతూ వారి దేహాల్ని బహిర్గతం చేస్తున్నాయి. బందీలుగా ఇరాక్ సైనికుల చేతిలో చిక్కిన ఆ స్త్రీల పరిస్థితి చాలా ఘోరంగా వుంది. ఇష్టమొచ్చినపుడు వచ్చి పశువుల్లా మీదపడే ఆ ఇరాక్ సైనికుల కామానికి, క్రూరత్వానికి ఆ స్త్రీల సున్నితమైన శరీరాలు గాయపడి బాగా కృశించిపోయి వున్నాయి.

దొరికిన వారిని దొరికినట్లుగా పట్టి బంధించి తెచ్చి, ఆహారం నీళ్ళు కూడా వారికి సరిగ్గా అందించకుండా ఆ విల్లాలోని గదుల్లో పడేస్తున్నారు ఆ సైనికులు. వారు తినగా మిగిలిన రొట్టెముక్కలను తీసుకొచ్చి ఆ గదుల్లో నేలపై విసిరికొడుతున్నారు. ఆకలితో

అలమటించే ఆ అభాగినులు ఆ నేలపై పడివున్న రొట్టెముక్కలను ఆశగా ఏరుకుని, ఆత్రంగా నమిలి తిని, తమ ప్రాణాలను నిలబెట్టుకుంటున్నారు.

చెమట చుక్క చిందకుండా, కాలు క్రింద నేలపై పెట్టకుండా ఏసి గదుల్లో నివసిస్తూ కార్లలో తిరుగుతూ కోరిన తిండి తింటూ పనిమనుషుల చేత పరిచర్యలు చేయించుకుంటూ ఐశ్వర్యంలో మునిగితేలే ఆ కువైటు స్త్రీల పరిస్థితి అక్కడ చాలా దయనీయంగా వుంది. బహుశా కలలో కూడా వారు ఎన్నడూ ఇలాంటి ఘోరమైన స్థితిని ఊహించి వుండరేమో. విధి బలీయమైనది. ఎవరి జీవితాలతో అది ఎపుడు ఎలా ఆడుకుంటుందో మనం ఊహించలేము.

ముట్టుకుంటే మాసిపోయే పచ్చటి శరీర వర్ణంతో దేవకన్యల్లాంటి ఆ అరబిక్ అందగత్తెల నగ్నదేహాలతో ఇరాక్ సైనికులు క్రూరంగా ఆడుకుంటూ వినోదిస్తున్నారు. వారి ఆగడాలకు తాళలేని ఆ స్త్రీలు శరీరంలోని శక్తిని కోల్పోయి నడవడానికి కూడా ఓపిక లేక చెల్లాచెదురుగా ఆ గదుల్లో పడి వున్నారు. కాట్లకుక్కల్లా ఎప్పుడు వచ్చి మీదపడతారో, తమని హింసిస్తారో అని ఆ స్త్రీల గుండెలు భయంతో వణికిపోతున్నాయి. అక్కడ వున్న ఆ స్త్రీలు, స్త్రీ సహజమైన సిగ్గును మరిచిపోయి దాదాపు రెండు నెలలయింది. వంటిపై బట్టలు లేకుండా తిరగడం వారికి అలవాటైపోయింది. అంతెందుకు ఇరాక్ సైనికులు అందరిముందే వచ్చి మీదపడి వారిని అనుభవిస్తుంటే సిగ్గుతో ఎప్పుడో వారు చచ్చిపోయారు.

'యా అల్లా!.. యా రబ్! వైనక్ ఇంతె? తాల్ మిన్ని" (ఓ.. అల్లా! ఓ ప్రభువా! ఎక్కడ వున్నావు? ఇక్కడికిరా) మమ్మల్ని కాపాడు అంటూ.. అల్లాకు మొరపెట్టుకుంటూ వాళ్ళు రోదిస్తున్నారు. వారి వేదన రోదనలతో ఆ విల్లా ప్రతిధ్వనిస్తోంది. అక్కడ వారి మొర వినేవారు ఎవరూ లేకపోయారు. బిగ్గరగా ఏడ్చే స్త్రీలను ఇరాక్ సైనికులు అదిలిస్తూ కాళ్ళతో తన్నుతూ, తిరగేసిన తుపాకి బట్‌లతో కొడుతూ బూతు మాటలతో వారిని తిడుతున్నారు. ఏడ్చేందుకు కూడా భయపడిన వారు గాయాల బాధలను అణుచుకుంటూ నిశ్శబ్ధంగా ఏడుపుని ఆపుకుంటూ నిస్సహాయంగా, మెల్లగా మూలుగుతున్నారు.

పాపం దాహం అంటూ అల్లాడిపోయే ఆ అమ్మాయి పరిస్థితి చాలా ఘోరంగా వుంది. ముందే ఆ అమ్మాయి చాలా బలహీనంగా, సన్నగా వుంది. ఇరాకీ సైనికులు కొట్టిన దెబ్బలకి, వారు చూపించిన నరకానికి ఆ శరీరం తట్టుకోలేకపోయింది. కాసిని నీళ్ళు తాగి గొంతు తడుపుకోక పోతే ఇంకొద్ది సేపటిలో ప్రాణం వదిలేట్లు వుంది ఆ అమ్మాయి పరిస్థితి.

అక్కడ ఆ విల్లాలో బంధింపబడిన స్త్రీలందరూ దాదాపు అలాంటి పరిస్థితిలోనే వున్నారు కాబట్టి ప్రక్కవారిని, వారి బాధలను పట్టించుకునే స్థితిలో లేరు. ఎవరో వస్తారు రక్షిస్తారు అనే ఆశ కూడా వారిలో కొరవడింది. జీవచ్చవాలై, చావలేక, చచ్చిపోయే మార్గం కూడా కనరాక అక్కడ వాళ్ళు పడివున్నారు. ఆ అమ్మాయి అరుపులు మూలుగులు ఎక్కువ కావడంతో అవి బయటవున్న ఇరాక్ సైనికులకు వినబడ్డాయి. అంతే బయట కూర్చుని సిగరెట్ తాగుతూ కాపలా కాస్తున్న నరరూప రాక్షసుడిలాంటి ఒకడు కోపంగా లోపలికి వచ్చాడు. వాడిని, వాడి మొహంలో కనిపిస్తున్న క్రౌర్యాన్ని చూసి వాడు ఏం చేస్తాడో అని కదలకుండా అందరూ నిశ్చలంగా వుండిపోయారు. భయంతో బిగుసుకుపోయారు.

వాడు వచ్చీ రావడంతోనే ఆ అమ్మాయి దగ్గరికి వడిగా నడిచి వచ్చి కాలిబూటుతో ఆ అమ్మాయి గడ్డాన్ని పట్టి పైకి లేపాడు. వంకరగా నవ్వుతూ "తబి మాయ్? (నీళ్ళు కావాలా?) తబి సురబి? (తాగుతావా?)" అని అడిగాడు.

"అవును" అన్నట్లుగా కళ్ళతోనే దీనంగా సమాధానం చెప్పింది ఆ అమ్మాయి. వాడు వెంటనే హ్హా..హ్హా అని నవ్వుతూ "ఇప్పుడే నేను హమామ్‌కు (బాత్‌రూమ్) పోదామని అనుకుంటున్నా. నువు తబిమాయ్ (నీళ్ళు కావాలి) అంటుంటే విని లోపలికి వచ్చా! నా హబీబ్తి...(ప్రియా) ఇదిగో తాగు. కావలిసినన్ని నీళ్ళు కడుపు నిండా తాగు" అంటూ పాంటు జిప్ తెరిచాడు.

అలాంటి సంఘటనలు జరగడం అక్కడ మామూలైపోయింది. అయినా కూడా అందరూ చలనం మరిచి కళ్ళప్పగించి వాడివైపే చూడసాగారు. తరువాత వంతు ఎవరిదో. ఎవరిని పట్టుకుని కొట్టి, బాధించి, హింసిస్తాడో అని వాళ్ళకి భయం గుండెల్లో నిండుకుంది.

"హేయ్.. కెల్బి(కుక్కా) నోరు తెరువు. తాగమంటే నోరుమూసుకుంటావే" అంటూ కాలితో ఆ అమ్మాయి మూతిపై పొడిచాడు. బాధను భరించలేక ఆ అమ్మాయి వికృతంగా ఒక్క కేక పెట్టింది. ఎండిపోయిన కళ్ళలో నీళ్ళు ఇంకా నిలువ వున్నట్లున్నాయి, కన్నీరు జలజలా ఒక్కసారిగా బుగ్గలపైకి రాలాయి. ఇక నోరు తెరవకపోతే ఏం చేస్తాడో అనే భయంతో బిగుసుకుపోయిన నోటిని బలవంతంగా తెరిచింది.

"హలువ - (మంచిది - వెరీగుడ్) చెప్పిన మాట ఇలా వినాలి" అంటూ వాడు తన మూత్రాన్ని ఆ అమ్మాయి నోట్లో పడేట్లుగా పోసేసాడు. ఆ సమయంలో అక్కడ మానవత్వం మంట గలిసింది. మృగత్వం విజృంభించి వికటాట్టహాసం చేసింది. పైశాచికంగా ప్రవర్తించాడు ఆ సైనికుడు. ఆ అమ్మాయి జుట్టు పట్టి పైకి లేపాడు. "యా.. అల్లా ఎక్కడ వున్నావు నువ్వు? ఇలాంటి ఘోర కృత్యాల్ని కళ్ళతో చూస్తూ మౌనంగా వుంటావా? వచ్చి మమ్మల్ని కాపాడలేవా? ఈ వెధవలబారినుండి మమ్మల్ని రక్షించలేవా?" అంటూ అల్లాను మనసులో ప్రార్థిస్తూ ఆక్రోశించింది ఆ అమ్మాయి. కళ్ళలోని కన్నీళ్ళు, వాడు ముఖం పై పోసిన మూత్రంతో కలిసి కాలువలా ప్రవహించాయి.

ఎండి పగిలిపోయిన పెదాలు హృదయంతో పాటు మండిపోయాయి. కానీ ఏమీ చెయ్యలేని నిస్సహాయత ఆ అమ్మాయిని ఆవరించింది. వాడి చేతిలో చిక్కిన ఆ అమ్మాయి సింహం నోట చిక్కిన జింకపిల్లలా విలవిల లాడుతోంది. ప్రాణం కళ్ళలోకి వచ్చేసింది.

"ఓ యుద్ధమా! ఎందుకు ఇంతటి విధ్వంసాన్ని సృష్టిస్తావు? మారణహోమాన్ని ఎందుకిలా రగిలిస్తావు? అమాయకులపై అబలలపై నిస్సహాయులపైనా, నీకు ఇంతటి కక్ష? అసలు ఏమిటి నీ ఉద్దేశం? ప్రాణాల్ని కావాలంటే ఒక్కసారిగా తీసుకుపో. సంతోషంగా నీకు సమర్పిస్తాం. కానీ ఇలా ప్రాణంతోవుండగానే మా శరీరాలను హింసించి ఆటలాడటం ఎందుకు ఇది న్యాయమా?"

"నియంత అయిన ఓ సద్దాం 'మనిషి రూపంలో వున్న ఓ పిశాచమా' క్రూరుడా! రక్తాన్ని త్రాగే రాక్షసుడా! నీకు కువైటు ప్రజలపై ఇంత ద్వేషం ఎందుకు? అమాయకుల ప్రాణాలతో చెలగాటమెందుకు? మా కన్నీటి శాపం తగిలి నువు సర్వనాశనం అయిపోతావురా! మా గోడు విని ఆ అల్లా నీ ప్రాణం తీయక వదలడురా" జరిగేదంతా కళ్ళప్పగించి చూస్తూ రగిలే కోపాన్ని అణచుకుంటూ మనసులోనే గొణుక్కుంటోంది మరోమూల కూర్చుని వున్నా ఒక నడివయస్కురాలు. ఆమె పేరు హయాత్. ఇరాక్ సైనికుల మృగ వాంఛా క్రీడలతో అలసిపోయి వుందామె. వారి అమానుషమైన శారీరక కలయికల వల్ల గర్భవతినేమో అనే అనుమానం ఆమె హృదయాన్ని తొలుస్తోంది. నెలదాటి ఇరవై రోజులయిపోయింది. ఇంకా రాలేదే? ఎలా? అది నిజమే. అని ఖచ్చితంగా తెలుసుకోవడం ఎలా?

ఛీ.. ఛీ దుర్మార్గులైన ఈ ఇరాకీ రక్తాన్ని కడుపులో మోయడమా? ఎంత నరకం? కత్తి తీసుకుని తన కడుపును కసిదీరా పొడిచి గడ్డ కట్టిన ఆ శత్రువు యొక్క రక్తాన్ని బయటికి తీసిపారేయాలన్నంత కోపంగా వుంది ఆమెకు. పదునైన ఆయుధం ఏదీ చేతికి

దొరకడం లేదు. దొరికితే అనుకున్నంత పనీ చేసేటట్లుగా వుందామెలో గూడుకట్టుకున్న క్రోధం. ఏమీ చేయలేని అసహాయతతో పళ్ళు కొరుక్కుంది ఆమె.

తాము ఇక్కడినుండి ఎలా తప్పించుకోవాలి? ప్రాణాలతో ఎలా బయటపడాలి? ఏదైనా దారికనిపిస్తుందా అని ఆలోచిస్తూ కళ్ళు మూసుకుని గోడకు చేరగిలబడింది హయాత్.

స్త్రీల పరిస్థితే ఇలా వుంటే బందీలుగా దొరికిన పురుషుల పరిస్థితి మరీ ఘోరంగా వుంది. చిత్రహింసలు పెట్టి ప్రాణం వుండగానే వారికి నరకాన్ని చూపిస్తున్నారు ఇరాకీ సైనికులు. ఎదురు తిరిగిన వారిని నిర్దాక్షిణ్యంగా తుపాకీలతో కాల్చి చంపిపారేస్తున్నారు. స్థంభాలకు వేలాడగట్టి, వారి చేతిగోళ్ళని పీకి సిగరెట్‌లతో కాల్చి వాతలు పెట్టి వినోదిస్తున్నారు. వారి ముఖాలపై ఎంగిలి వూసి హేళనగా నవ్వుతూ "హాయ్ కువైటీ.. మగవాడివైతే పౌరుషం వుంటే రారా.. మాతో పోరాడు. కువైటీ కుక్కలారా! డబ్బు తెచ్చి పెట్టిన విలాసాలతో సున్నితంగా సుకుమారంగా ఆడవాళ్ళవలె తయారయ్యారు కదరా? ఆడవాళ్ళలాగా బురఖా వేసుకుని తిరగండిరా" అంటూ నోటికి వచ్చినట్లు తిడుతున్నారు. ఇష్టమొచ్చినట్లు కొడుతున్నారు. కోపం వస్తే చంపి శవాల్ని ఈడ్చుకెళ్ళి చెత్తలో పడేస్తున్నారు. యువకుల్ని, ధృడంగా వున్నవారిని బాధించి లారీల్లో నింపి ఇరాక్‌కు తరలిస్తున్నారు. అక్కడ మనిషి ప్రాణం విలువలేనిదయింది. యుద్ధం పేరుతో మనిషిలోని మానవత్వం మంట గలిసిపోయింది.

"ఇక ఈ బాధ భరించడం నావల్లకాదు. నా వళ్ళంతా పచ్చిపుండులా వుంది. నేను చచ్చిపోయేందుకు ఏదైనా మార్గం వుంటే చెప్పి పుణ్యం కట్టుకోండి ప్లీజ్. బ్రతికివుండి సాధించేది ఏమీలేదు. వాళ్ళ చేతుల్లో ప్రాణం పోయేకంటే ముందే నా ప్రాణం నా ఇష్టప్రకారం పోవడం బాగుంటుంది" అంది ఆ అమ్మాయి వెక్కిళ్ళు పెట్టి ఏడుస్తూ. అక్కడ వున్నవాళ్ళు బదులు పలకలేదు. జాలిగా ఒక్క చూపు ఆమెవైపు చూసారు అంతే. పువ్వులా బాగా పెరిగిన జీవితం. పట్టు పరుపుల మీద పవళించిన శరీరం కమిలిపోయి, కందిపోయి వున్నాయి. స్నానం చేసి చాలా రోజులయిందేమో. అత్తరు, పన్నీరులతో జలకాలాడే ఆ అరబిక్ అమ్మాయి శరీరం నుండి చెడువాసన వస్తోంది.

ఆరోజు ఆ అమ్మాయికి దుఃఖం ఆగలేదు. ఆ రోజంతా ఆపకుండా ఏడుస్తూనే వుంది. అప్పటికే ఆ విల్లాలో, రెండు నెలలుగా బంధింపబడివున్న ఆ స్త్రీలలో చాలామంది ఇరాక్ సైనికుల కామానికి గర్భవతులైనారు.

మరుసటిరోజు ఇరాక్ సైనికులు ఇంకో పదిమంది స్త్రీలను పట్టి బంధించి తెచ్చారు. వారిలో అమ్మా, కూతుర్లు కూడా వున్నారు. క్రొత్త స్త్రీలను చూడగానే ఆ సైనికుల ముఖాల్లో ఆనందం పరవళ్ళు తొక్కింది. ఎపుడెపుడు వారిని అనుభవిద్దామా అని ఆత్రపడుతున్నారు వారు.

ఒకడు ఆబగా మీదకి వచ్చి ఒక స్త్రీ నిండా కప్పుకున్న ముసుగును పట్టిలాగి తనవైపు లాక్కున్నాడు. ఆమె భయంతో కెవ్వున కేకవేసింది. ఆమె కేకతో బయట గదిలో వున్న కమాండర్ లోపలికి వచ్చాడు.

"ఏం జరిగింది? ఏం చేస్తున్నావు?" అని అరిచాడు కోపంగా.

"అబ్బే ఏం లేదు. జస్ట్ ముసుగు తీసాను" నసుగుతూ చెప్పాడు వాడు.

"సరే.. రేపు వెయ్యిమంది బందీలను ఇరాక్‌కు తరలిస్తున్నాం. ఇక్కడున్న ఆడవారిలో సగం మందిని సిద్ధంగా వుంచితే వాళ్ళతో కలిపి ఇరాక్ కు తీసుకెళతాము. అక్కడ ఇరాక్‌లో వున్న మన కమాండర్లకి ఈ అందమైన స్త్రీలను కానుకగా అందిస్తాను" నవ్వుతూ

చెప్పాడు కమాండరు. వాడి మాటలు విని భయంతో ఏడుపు మొదలెట్టారు కొందరు స్త్రీలు. ఇంత వరకూ ఎలాగో తప్పించుకొని పారిపోవాలి అనే ఉద్దేశంతో ధైర్యంగా వున్న వాళ్ళకి బంధించి ఇరాక్ తీసుకెళ్తారు అని తెలియగానే ప్రాణభయం మొదలైంది.

"హేయ్ ఏడుపు మానండి. మా అందరితో సంతోషంగా ఎంజాయ్ చెయ్యండి. ఇరాకీ పురుషుల మగతనం ఎలా వుంటుందో ఒకసారి రుచి చూసి చెప్పండి. చేతగాని పిరికిదద్దమ్మలు మీ కువైటు మగవాళ్ళు. మాతో ఎదురు నిలిచి యుద్ధం చేసే ధైర్యం, దమ్ములేక అందరూ పారిపోయి దాక్కున్నారు. ఆడంగి వాళ్ళలా పారిపోయిన వాళ్ళను వదిలేసి మాతో ఇరాక్‌కు రండి. మిమ్మల్ని ఉంచుకుని నిజమైన సుఖం ఏమిటో రుచి చూపిస్తాం" అంటూ ఆ కమాండరు గదమాయించాడు.

అందరూ వెంటనే నోటిని అదుముకుని శబ్దం బయటకు రాకుండా వెక్కిళ్ళు పెట్టి ఏడుస్తున్నారు. ఇంతలో బందీలుగా పట్టుకొచ్చిన తల్లీకూతుర్లను చూసిన కమాండరు కళ్ళు అమాయకంగా, లేతమొగ్గలా అందంగా కనిపిస్తున్న ఆ అమ్మాయిపై నిలిచాయి. వాడి పెదవులపై వంకర నవ్వు విచ్చుకుంది. హఠాత్తుగా ఎవరూ ఊహించని విధంగా ఒక్కంగలో ఆ అమ్మాయిని సమీపించి రెక్కపట్టుకుని దగ్గరికి లాగి ఈడ్చుకుంటూ ప్రక్కన వున్న గదిలోకి తీసికెళ్ళిపోయాడు. ఇదంతా ఒకే ఒక్క నిముషంలోపే జరిగిపోయింది. ఏం జరిగిందో అర్థం అయిన ఆ తల్లి బిడ్డ వెనకాలే పరిగెత్తబోయింది. అక్కడే వున్న సైనికుడు వికృతంగా నవ్వుతూ తన చేతిలో వున్న తుపాకిని కాళ్ళకు అడ్డుపెట్టాడు. దబ్బుమనే శబ్దంతో ఆమె ఆ గది వాకిట్లో పడిపోయింది.

"ఎక్కడికే పరిగెత్తుతున్నావు? వెనకే వెళ్ళావంటే నీకు కూడా తన మగతనం రుచి చూపిస్తాడు మా కమాండరు. కావాలంటే వెళ్ళు. కానీ కాసేపు ఆగు. అందమైన కన్నెపిల్లతో కాసేపు ఆడుకోనీ.. తరువాత నీవంతు ఎలాగూ వస్తుంది. నీ సంగతి చూడటానికి మేమందరమూ వున్నాము" అంటూ.. ఆవిడను గదిలోపలికి తోసి తలుపు గొళ్ళెం పెట్టాడు.

ఆ గదిలో స్త్రీలందరూ. నిస్తేజంగా నిలబడిపోయారు. అంతవరకూ మౌనంగా ఓ మూలగా గోడకు ఆనుకుని కూర్చుని వున్న "హయాత్"అనే నడివయస్కురాలు నోరు విప్పి "మనం ఇక్కడినుండి తొందరగా తప్పించుకుని పారిపోవాలి" అంది. అందరూ ఆమెవైపు పిచ్చిదానివా? అన్నట్లుగా చూసారు.

"వీళ్ళ చేతుల్లో ప్రాణాలు పోవడం కన్నా తప్పించుకుని పారిపోతూ ప్రాణాలు కోల్పోవడం మేలు. బయటపడగలిగితే ఈ హింసలు, నరకయాతన తప్పుతాయి. లేదా పట్టుబడి ప్రాణాలు కోల్పోతే అల్లా దగ్గరికి తొందరగా చేరుకుంటాం" అంది ఆమె ఏదో నిశ్చయానికి వచ్చినట్లుగా, కొంతమంది స్త్రీలు ఆమె వైపు ఆసక్తిగా ఆశగా చూసారు.

దాహం అని కలవరించిన అమ్మాయికి అప్పటికే స్పృహ తప్పినట్లుంది. కదలకుండా ఒక మూల పడివుంది. ప్రాణం వుందో పోయిందో కూడా తెలియడం లేదు.

దాదాపు రెండుగంటల తరువాత ఆ గది తలుపు తెరుచుకుంది. లేత మొగ్గలా వున్న అమ్మాయి, దాదాపు వివస్త్రగా, చెదిరిపోయిన జుట్టుతో వంటినిండా పంటి గాట్లతో వికృతంగా, వడిలిపోయిన పువ్వులా మారి ఆ గదిలోకి నెట్టబడింది. ఎంతగా ఏడ్చిందో, ఎంతగా మొత్తుకుని మొఱపెట్టిందో తెలియదుకానీ ఆ అమ్మాయి గొంతు అలసిపోయి బొంగురుగా మారి శబ్దం కీచుమంటూ వస్తోంది. ఏడ్చేందుకు ఓపిక, శక్తిలేనట్లుగా సొమ్మసిల్లి ఆ గదిలోని నేలపై పడిపోయి అలాగే కదలకుండా వుండిపోయింది. ఆ.. అమ్మాయికి ఈ అమ్మాయి తోడయినట్లుంది. ఇద్దరి పరిస్థితి ఘోరంగా వుంది. చూసేవారికి హృదయాలు ద్రవించాయో, మొద్దుబారి, కఠినత్వాన్ని నింపుకున్నాయో చెప్పడం కష్టం. కానీ అక్కడున్న అందరిలోకి ఆ నడివయస్కురాలైన "హయాత్" కళ్ళు కోపంతో మండిపడ్డాయి. పిడికిళ్ళు గట్టిగా బిగించి పళ్ళుకొరుకుతూ చుట్టూ పరికించి చూసింది.

అప్పటికే బాగా చీకటి పడింది. ఆ గదిలోనేకాక... ఆ విల్లా చుట్టూ కూడా వెలుతురు కృంగిపోయి చీకటి అలుముకుంది.

యుద్ధం వలన కలిగిన విధ్వంసంలో కువైటు దేశం అప్పటికే నాశనం అయిపోయి, ఎలక్ట్రిసిటీ, టెలిఫోను, ట్రాన్సుపోర్టుల్లాంటి సౌకర్యాలను కోల్పోయింది. దేశమంతా చీకటిలో మగ్గుతోంది.

బయట ఇరాకి సైనికులు తమ డిన్నరును భుజించడానికి తయారవుతున్నారు. గ్లాసులు, పాత్రలు, ప్లేట్లు కదులుతున్న చప్పుడు వినిపిస్తోంది.

ఉన్నట్లుండి విసురుగా పైకి లేచింది హయాత్. "మీలో శక్తి వున్నవారందరూ లేచి ఇటురండి" అని పిలిచింది. అందరూ కాస్త సందేహంగా ఎందుకా అని ఆమెవైపు చూసారు. "మిమ్మల్నే లేచి తొందరగా ఇక్కడికి రండి" అంది కఠినంగా ఆజ్ఞాపిస్తున్నట్లుగా. ఆమె మాటకు లోబడిన కొందరు వెంటనే లేచి ఆమె వద్దకు వచ్చారు.

"మనం తప్పించుకోవాలంటే ఇదే సరైన సమయం. తిన్న తరువాత వాళ్ళు వచ్చి మన మీద పడక ముందే మనం ఇక్కడనుండి తప్పించుకోవాలి. అందరూ కలిసి ఈ కిటికీ రెక్కల్ని లాగండి అవి ఊడిపోతాయి. మనం ఇక్కడ ఈ కిటికీలోనుండి బయటికి దూకి పరిగెత్తి పారిపోవచ్చు" చెప్పిందామె. పైకి లేచి అక్కడికి వచ్చిన వారిలో కొందరు నీరసంగా, నమ్మకం లేనట్లుగా ఆమె వైపు చూసారు. ఇరాక్ సైనికులు చూస్తే చంపేస్తారు అనే భావం, భయం వారి కళ్ళలో కదలాడింది. కొందరు పట్టుదలగా అడుగుముందుకువేసి కిటికీ దగ్గరికి వచ్చారు. ఆ కిటికీకి వున్న నాలుగు రెక్కల్లో ఒకదాన్ని పట్టుకుని నలుగురు స్త్రీలు బలంగా లాగారు. ఆ విల్లా కాస్త పురాతనమైనది కావడంతో కాస్త తొందరగానే అది ఊడి వారి చేతుల్లోకి వచ్చింది. ఇనుమడించిన ఉత్సాహంతో పదినిముషాలు ప్రయత్నించి మిగతా మూడింటిని కూడా లాగి పారేశారు. "ఊ.. కదలండి.. తొందరగా కిటికీలోనించి దూకి బయట పడండి" చెప్పింది హయాత్. వారందరూ పరుగున వచ్చి ఒక్కొక్కరుగా బయటికి దూకి తమకు తోచిన దిక్కుకు పరుగుపెట్టారు. ఆఖరుగా ఆ ఇద్దరు అమ్మాయిలను మోసుకొచ్చి బయట పడేయాలని చూసారు. కానీ ఇంతలో ఆ గది తలుపు తెరుచుకుంది. దురదృష్టం వారిని వెక్కిరించింది. ఇంకొక్క నిముషం అలాగే వుంటే ఆ గదిలో వున్న స్త్రీలంతా బయటపడి తప్పించుకుని వెళ్ళి ప్రాణాలు దక్కించుకునే వారే కాని అదృష్టం ఈ నలుగురి పక్షాన లేదు. ఆఖరికి అందరికీ దారి చూపించిన హయాత్, సొమ్మసిల్లి స్పృహ తప్పిపోయిన ఇద్దరు అమ్మాయిలు, వారిలోని ఒక అమ్మాయికి తల్లి అయిన ఆవిడ అక్కడ ఆ గదిలో మిగిలిపోయారు.

ఆ క్షణం ఎంతో భయంకరమైనది. ప్రాణం మీద ఆశను వదిలేసుకున్నారు వాళ్ళు.

ఎంతో ఆశగా వారి శరీరాలతో ఆడుకుందామని ఆ గదిలోకి అడుగు పెట్టిన ఇరాక్ సైనికులకు ఒక క్షణం పట్టింది అక్కడి పరిస్థితి అర్థంకావడానికి ఏం జరిగిందో తెలియగానే ఆవేశం పట్టలేక ఒకడు. తుపాకిని పైకి ఎత్తి వరుసగా నలుగుర్నీ కాల్చి పారేసాడు. ప్రాణం పోయిన దేహాలు నేలపైకి జారిపోయాయి. ఆ గదిలో రక్తం వెల్లువై ప్రవహించింది. అంతటా నిశ్శబ్దం కమ్ముకుంది. అంతే!

1990 గల్ఫ్‌యుద్ధం.

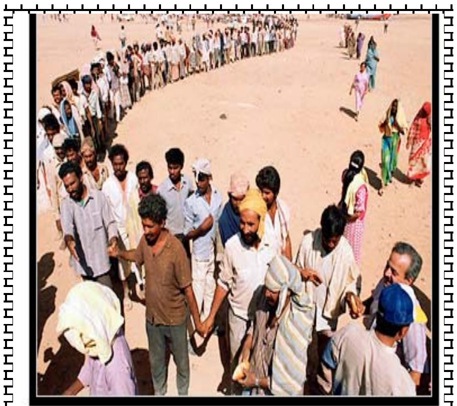

దాదాపు 5000 మంది స్త్రీలు రేప్ చేయబడ్డారు.

7000 మంది స్త్రీపురుషులు బందీలుగా ఇరాక్‌కు కొనిపోబడ్డారు. కొన్నివేలమంది ప్రాణాలు కోల్పోయారు. కొందరి జాడ అసలు తెలియనేలేదు. గల్ఫ్ యుద్ధం చేసిన గాయాలు, నష్టాలు మాటల్లో వివరింపలేనన్ని. యుద్ధంలో పారిపోయిన కువైటీస్, స్త్రీలు, పిల్లలు సౌది అరేబియాలోని శరణార్థుల శిబిరాల్లో తలదాచుకున్నారు. అమెరికా జోక్యం చేసుకుని కువైటుకు మద్దతుగా నిలిచి సద్దాంను తరిమి కొట్టేంతవరకు కువైటీస్ దేశాన్ని వదిలిపెట్టి పరాయి దేశాల్లో శరణార్థులై, కాలం గడిపారు. ఆరునెలల తరువాత ఫిబ్రవరి 28వ తేదీన వారికి సద్దాం నుండి

స్వతంత్రం లభించింది. "జేన్ సాసన్" అనే అమెరికన్ రచయిత్రి సౌదీ అరేబియాలోని శరణార్థుల శిబిరానికి వెళ్ళి వారిని పరామర్శించి ముఖ్యంగా స్త్రీలను కదిలించి వారి కన్నీటి గాధలను "ద రేప్ ఆఫ్ ద కువైట్" అనే పుస్తకంగా మలిచింది. యుద్ధాన్ని, అది చేసే మారణహోమాన్ని, అది మిగిల్చే గాయాల్ని కన్నీళ్ళను గురించి ఎంత రాసినా తక్కువేకదా!

ఇప్పటికీ కువైటు వాళ్ళు గల్ఫ్‌యుద్ధం మిగిల్చిన గాయాల్ని తడుముకుంటూ కన్నీళ్ళను కారుస్తూ దాని గురించి కథలుగా చెప్పుకుంటూ వుంటారు.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments